

Ἐμπρός! . σημαίαν ἐρυθράν πολέμου ἄς ὑψώσωμεν.
τὸ κινδυνεῖον Σύνταγμα τοῦ ἔθνους μας νὰ σώσωμεν.

Πῶ! πῶ! τί ρεζιλίκι
μέσ' στή Θεσσαλονίκη!

Πῶ! πῶ! κακό ποῦ πάθαμε!... πῶ! πῶ! μασαρχλήκι!
τῆς Κούτρας οἱ αἰχμάλωτοι μέσ' στή Θεσσαλονίκη!
Δεμένοι χειροπόδαρα στοὺς δρόμους τριγυρίζουν
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω των οἱ σκύλοι καὶ γαυγίζουν.
Ἄχ! μιά φορά τὸ ἔλεγε κι' ἓνας παληὸς χαβάς:
«κατακαυμένη Κούτρα μου, τεῖν' τοῦτα ποῦ τραβᾶς.»

Γελοῦν καὶ οἱ Ἀτσιγγανοί, γελοῦν καὶ οἱ Ραβδίνοι,
φρενιάζουν τῶν χαχάμηδων τὰ λυσσαλέα σμήνη,
καὶ δὲν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του
καὶ μὲ τὸ χέρι μοναχά, μὲ μόνη τῆ γροθιά του,
σὰν εὐζωνὸς φουστανελάς στή μέση νὰ πηδήσῃ,
κι' ἔναν παληο—Τουρκόγυφτο τοῦλάχιστον νὰ σχίσῃ.

Κι' οἱ Τούρκοι τοὺς ἐκάθισαν ἐπάνω σὲ γαϊδοῦρι
κι' ἐδέχοντο φτυσίματα καὶ μπάτσαις μέσ' στή μούρη,
κι' ἐσφύριζαν τριγύρω των τῶν Τουρκογύφτων πλήθη,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔθυμωνε κι' οὐτ' ἔβραζαν τὰ στήθη.
Ἄχ! μιά φορά τὸ ἔλεγε κι' ἓνας παληὸς χαβάς:
«κατακαυμένη Κούτρα μου, τεῖν' τοῦτα ποῦ τραβᾶς.»

Ποῖος τῷλεγε πῶς μερικοὶ ἀπ' τοὺς παλληκαράδες,
ποῦ τῆ σημαία θάστηναν μέσ' στή Θεσσαλονίκη,
λαγοὶ στὸ φόβο θὰ φανοῦν καὶ πρῶτοι μασκαράδες,
σὰν νὰ μὴν ἔδιναν λεπτὸ γιὰ τέτοιο ρεζιλίκι.
Κι' ἡ ἀσπρη φουστανελά μας ἡ πολυζηλεμένη
ὡς ἀνανδρίας σύμβολον στοὺς ἀλλοφύλους μένει.

Καὶ τώρα τί νὰ σὰς εἰπῶ!... ἐγὼ θαρρῶ πῶς πρέπει
τῆς Κούτρας οἱ αἰχμάλωτοι νὰ βάλουν μέσ' στήν τσέπη
τοῦ φίλου μου Κατσιμπαλη τῆς ἑκατὸ χιλιάδες,
γιατὶ αὐτοὶ ἐφάνηκαν σωστοὶ παλληκαράδες,
καὶ πρῶτοι πόδι ἔβαλαν στὰ ἱερὰ ἐδάφη,
ἀπὸ κλεινῶν Τσιφούτηδων ὑμνούμενοι συνάφι.

Πῶ! πῶ! κακό ποῦ πάθαμε!... πῶ! πῶ! μασκαραλήκι!
τῆς Κούτρας οἱ αἰχμάλωτοι μέσ' στή Θεσσαλονίκη!
Δεμένοι χειροπόδαρα στοὺς δρόμους τριγυρίζουν
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω των οἱ σκύλοι καὶ γαυγίζουν.
Ἄχ! μιά φορά τὸ ἔλεγε κι' ἓνας παληὸς χαβάς:
«κατακαυμένη Κούτρα μου, τεῖν' τοῦτα ποῦ τραβᾶς.»